

Άρθρο 2: Διδασκαλία και Εκμάθηση

Ποιός άραγε δεν είχε τον λατρευτό του δάσκαλο ή δασκάλα στα πρώτα σχολικά του χρόνια, τον λατρευτό του καθηγητή ή καθηγήτρια στα εφηβικά του χρόνια, τον ξεχωριστό του καθηγητή ή καθηγήτρια στην πανεπιστημιακή του σταδιοδρομία, τον πνευματικό του δάσκαλο ή δασκάλα στα χρόνια τής αναζήτησής του, των στοχασμών, των ονειροπολήσεων, των αμφιβολιών, των στόχων, της καταξίωσης, των τόσων και τόσων προσωπικών αξιών τοποθετημένων στους δίσκους μιας ζυγαριάς που μοιάζει με τα δυο χέρια ενός καθηγητή ή μιας καθηγήτριας κι από τον οποίο τόσα πολλά περιμένει, και ο οποίος σε κάποια στιγμή τής ζωής του θα γίνει η πιο πολύτιμη και διαρκής αναφορά όλων των αναζητήσεων και των επιγεννημάτων αυτών; Θα πρέπει κανείς να γνωρίσει αυτήν τη μακρά και επίπονη πορεία τής ζωής τού «μαθητευόμενου», ειδημή, δεν θα έχει γευτεί μια από τις πιο αναγκαίες και επωφελείς αλληλεπιδράσεις που προσφέρει το δύσκολο εγχείρημα της μάθησης.

Δίχως τον μαθητή δεν θα υπήρχε δάσκαλος, δίχως το δάσκαλο δεν θα υπήρχε μαθητής. Ο ένας πάει μαζί με τον άλλο και στα καλά και στα άσχημα. Αν επικρατήσει η κακή διδασκαλία, μια από τις πιο πολύτιμες εμπειρίες τής ζωής, η μάθηση, θα έχει μείνει κουτσή, ανικανοποίητη, πικραμένη. Αν θριαμβεύσει η καλή διδασκαλία, η δύναμη της χαράς τής γνώσης θα συνεχίσει το υπαρξιακό της ταξίδι.

Γι' αυτό και ο ρόλος που ο δάσκαλος/η δασκάλα, ο καθηγητής/η καθηγήτρια, ο/η εκπαιδευτής διαδραματίζει στη ζωή των προσωπικών αναζητήσεων του κάθε μαθητή-φοιτητή-μαθητευόμενου, απαιτεί απόλυτες αξίες και όχι αξίες-ημίμετρα. Τούτες οι αξίες τού δασκάλου δεν μπορεί παρά να απορρέουν από μια κλίση, από ένα «χάρισμα άδολης αγάπης», από μια ευρεία και διακεκριμένη γνώση τής ύλης που διδάσκει, από μια έμφυτη ταπεινοφροσύνη που συντρίβει όλες τις νόρμες τής διανοητικής αλαζονείας, από την τέχνη τού να ξέρεις να παίρνεις για να μπορείς να δώσεις.

Ο τίτλος τού Δασκάλου δεν μπορεί να αυτοαπονεμηθεί αν κάποιος δεν τον αξίζει. Ο τίτλος τού Δασκάλου καθαγιάζεται μέσω της γνώσης και της συμπεριφοράς. Δεν επιτρέπεται να παίζει κανείς με το εκπαιδευτικό λειτούργημα. Το να διδάσκεις τον Άλλον, να μεταδίδεις τη γνώση, δεν επιδέχεται παρεκβάσεις από την πλευρά τού Δασκάλου. Ακόμη κι αν «δεν υπάρχει καθηγητής που τα ξέρει όλα», το ν' απαντήσεις στην πρόκληση καθίσταται αδήριτη ανάγκη.

«Αν οι σπουδαστές δεν αδημονούν για την έλευση του δασκάλου, η παρουσία και η διδασκαλία του από μόνες τους δεν τον υποκαθιστούν. Αν ο δάσκαλος, απ' την πλευρά του, δεν αισθάνεται γοητευμένος με το λειτούργημά του, και συγκεκριμένα με τους μαθητές του, με κάποιους απ' αυτούς σε πολύ μεγάλο βαθμό, ο ρόλος του είναι ελλιπής, είναι ο εκφυλισμός τής όποιας κλίσης. Δάσκαλος και μαθητές πρέπει να ελπίζουν, να προβλέπουν, να αισθάνονται ικανοποιημένοι, να συμβαδίζουν ο ένας στην πορεία τού άλλου. Αν αυτή η μαγεία απουσιάζει, ο πραγματικός σκοπός δεν εκπληρώνεται» (Χουλιάν Μαρίας Αγκιλέρα, ισπανός φιλόσοφος, κοινωνιολόγος και δοκιμιογράφος, 1914-2005).